

Распад некадашње Југославије и ратни сукоби на овим нашим просторима укинули су постојање некадашњег југословенског филма и наметнули редефиницију продукцијских услова, нових стваралачких окупљања и ауторских доприноса. Поремећене су и многе стваралачке каријере и биографије, па је тако свој део ратног кошмара проживео и преживео сарајевски филмски хроничар и критичар Бојан Ж. Босиљчић (1957), који је осамдесетих година био један од коаутора култне емисије „Примус“ на програму Радио-Сарајева, у оквиру које је настала популарна „Топ листа надреалиста“.

Почетак рата је затекао Босиљчића у Сарајеву, одакле је успео да се извуче тек две године касније, повевши са собом и део своје новинарске документације. Избор филмских хроника и филмских приказа, објављених између 1985. и 1992. који се нашао у корицама Босиљчићеве књиге „Оскар је крив за све“ (издавачи: „Суботица Филм“, „Чикош“, Суботица 1995. 190 стр.), сведочанство је не само о ауторовом присуству и реаговању на филмске поводе, него и о времену које је за нама.

Средином осамдесетих, кад се из наше филмске публицистике и филмске критике повукао

Филмска публицистика

Мала продавница снова

Бојан Ж. Босиљчић: Оскар је крив за све,
издавачи: Суботица Филм, Чикош, Суботица 1995.

приличан број филмских хроничара и приказивача, Бојан Ж. Босиљчић је без сталног новинарског упоришта и обезбеђеног простора пратио филмове, феномене и појединачна улагања, од великих звезда до европских и наших редитеља. У књизи „Оскар је крив за све“ сабрани су интервјуи, новински прикази и коментаторске искрице, објављивани у пет-шест ондашњих сарајевских листова, од којих су неки имали своје сталне и уважене критичаре. Преломљени у седам одељака, ови Босиљчићеви написи откривају (то је права реч, јер је све то било расуто) поузданог, добро обавештеног и школованог новинског хроничара и критичара-рецензента, вичног да на суженом простору (понекад ни непуна новинска шлајфна) телеграфски ефектно саопшти свој суд и доживљај, да подсети на жанровске ознаке филма и претходне радове редитеља и глумца. Наравно, ту су видне и све клопке сажетог писања за новине: повремено подлагање општеусвојеним ковани-

цама и стереотипним дихотомијама типа: уметнички-комерцијални филм. Али управо у тим сажетим рецензијама врлине претежу, јер Босиљчић пише без брзоплетости и непотребног арчења простора, он тачно зна шта је најбитније и шта по редоследу важности мора да добије предност. Жар и преданост којим су писани ови текстови откривају у Босиљчићу уклетог заточеника замрачених дворана, човека којег нису пореметиле пиратске опсаде видео тржишта и тв-канала.

Босиљчићев стил казивања је каљен на добрим узорима и увек поседује резонанцу унутрашњег доживљаја. Понекад је писац на добром трагу, управо је ефектном формулацијом отворио простор за додатне аргументе, али, то је проклетство писања за новине, пада клапа! Неки написи су више одраз сналажења у брзини и са наметнутим поводима, али књига у целини се чита са непрекидном пажњом. А то је и најважније кад се сакупљају написи из пожутелих комплета новина: Значи, није било узалуд!

М. ВЛАЈЧИЋ